

havde bygget Epidemihospitalet, blev disse Patienter slet ikke behandlet paa Garnisonssygehuset. Nu har jeg læst et Citat om, at Patienterne paa Garnisonssygehuset skulde faa Rosen i en ganske ualmindelig Grad. Jeg har desværre ikke kunnet komme med fuldstændig autentiske Oplysninger om dette Forhold; jeg skal kun nævne, at Patienter med Rosen ogsaa bliver flyttet ud paa det militære Epidemihospital. Jeg har undersøgt Forholdene for det Aar, jeg har været Chef derude, og det viser sig, at der er flyttet, siger og skriver een Patient derud fra Garnisonssygehuset. Det synes altsaa, som om heller ikke dette holder Stik i nogen nævneværdig Grad. Naar man ligeledes f. Eks. hævder, at selv om man nu vilde gøre alt muligt for at forbedre Garnisonssygehuset, vil det altid være en Fare at indlægge Soldaterne paa dette Hospital, skyder man ogsaa langt over Maalet. Hvis Lægerne virkelig troede, at det for Øjeblikket var forbundet med Fare for Soldaterne at indlægge dem paa Garnisonssygehuset, burde de jo nedlægge en ganske anderledes energisk Protest og sige, at de ikke vilde bestride et saadant Hospital som Læger. Der foreligger for øvrigt fra Hærens Lægekorps en Erklæring om, at selv om der er mange Fejl ved Hospitalet, faar Patienterne der en forsvarlig Behandling.

Hvad har man opnaaet ved alt det, man har sat i Scene? Man har selvfølgelig ikke opnaaet at standse Forslaget om et Søværnshospital, for det var et meget vel funderet og godt Forslag, men man har opnaaet at skræmme Rigsdagen op, saaledes at Landstinget til Forslaget om et nyt Marinehospital har knyttet Forslaget om en delvis Ombygning af Garnisonssygehuset. At Folketinget har tiltraadt dette, er der ingenting at sige til; naar det ikke er til at opnaa at faa et nyt Hospital, maa man jo, da det saa stærkt bliver hævdet, at Forholdene er slette, søge at forbedre dem. Men naar det fremhæves, at det er min Skyld, at Forslaget er blevet fremsat i Landstinget, maa jeg fralægge mig enhver Lod eller Del deri. Jeg har ikke ført nogen som helst Forhandlinger med Landstinget om dette Forslag. Jeg har ligesom andre Udvalgsmedlemmer, da dette Lovforslag var blevet oversendt til Folketinget, været med til at indstille det til Vedtagelse. Jeg vil anbefale Forslaget, og jeg vil gøre det af den Grund, at jeg absolut ikke tror, der i Øjeblikket kan opnaas mere. Efter hele det Forløb, som denne Sag har faaet, tror jeg, det

vilde være uheldigt at udskyde Afgørelsen endnu længere, det vilde navnlig være uheldigt, hvis man forhindrede, at der bliver bygget et Hospital for Marinen. Naar det fra enkelte Sider, særlig fra den ærede sidste Talers (Pinstrup) Side, fremhæves, at man ikke bør gøre noget, der kan forhindre Samvirken mellem de to Værn, maa jeg dertil sige, at jeg tror, at man udmærket godt kan bygge et Hospital i Nærheden af Orlogsværftet og i Nærheden af Søen, og at et saadant Hospital efter min Mening ikke vil gøre det mindste fra eller til i Forholdet mellem Hæren og Flaaden. Jeg kan altsaa anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg tror, at Loven vil bidrage meget betydeligt til Forbedring af Hospitalsforholdene.

Jeg kunde i øvrigt nærmest have sluttet mig til de Udtalelser, som er fremsatte i Betænkningen af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich). Naar jeg ikke har sluttet mig til det nævnte Mindretals Indstilling, er det, fordi jeg mener, at der, naar man vil stemme for et Forslag i den foreliggende Skikkelse, ingen Grund er til at udtale saa mange Betæneligheder; Saaledes som Forslaget foreligger, synes jeg, man kan forsvare at stemme for det. Det er en Selvfølge — det behøver jeg ikke at sige, lige saa lidt som de andre Herrer, der har haft Ordet i denne Sag, har sagt det —, at den Plan, Arkitekt Ingemann har udarbejdet angaaende Garnisonssygehuset, kun er en ren Skitse, en Plan, som selvfølgelig skal udarbejdes nøje, sammen med Hærens Lægekorps og Ingeniørkorpset; naar den bliver gennemarbejdet, vil der sandsynligvis komme noget godt ud af den. Det er klart, at det har været meget vanskeligt at sige lige paa en Øre, hvor stor Udgiften vil blive, det er muligt, man beslutter sig til at ofre mindre, og det er muligt, at man, naar Planen bliver gennemarbejdet, mener, at der skal anvendes lidt mere, men jeg antager ikke, at denne Plan staar og falder med, om Bekostningen bliver et halvt Hundrede Tusinde Kroner mer eller mindre; der er lige saa megen Sandsynlighed for, at man beslutter sig til ikke at anvende saa meget, som for, at man beslutter sig til at anvende lidt mere. Hovedsagen er for mig, at det, der i Øjeblikket foreligger, i Virkeligheden er den eneste mulige Løsning af denne Sag.

J. Andersen: Som ærede Medlemmer vil have set af Betænkningen, kan jeg ikke tiltræde Lovforslaget i den Form, det har.